

SÉRIE
KORUNOVAČNÍ
KLENOTY

KRÁLOVSKÁ *svatba*

melanie
summers

KRÁLOVSKÁ
Svatba

Copyright © 2017 Gretz Corp.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Nicolle Knapová, 2024

Cover © Qamber Designs, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-5342-0 (pdf)

SÉRIE
KORUNOVAČNÍ
KLENOTY

KRÁLOVSKÁ *svatba*

**melanie
summers**

přeložila Nicolle Knapová

Věnování

*Paní Shankové,
báječné ženě, která nás opustila příliš brzy.
Inspirovala jste lidi kolem sebe, aby byli
trpělivější, aby se naučili hodit maličkosti
za hlavu a najít v životě humor. Zvuk vašeho
laskavého smíchu mě vždy přinutí se usmát.*

Melanie

Poznámka autorky

Milá čtenářko,

jen rychlé varování: pokud jste nečetla *Královský život*, tak si tento příběh neužijete tak, jak byste měla. Tohle je opravdu pokračování Tessiny a Arturovy cesty, takže se prosím vraťte a začněte od začátku.

V opačném případě můžete skončit s pocitem, že nerozumíte vtipu, jako když jdete na drink s kolegy vaší nejlepší kamarádky a všichni mluví o perverzním chlápku, který sedí v rohu. Nebo když používají zkratky, kterým nerozumíte, a oni se smějí, až se za břicho popadají, a vy se začnete smát taky, i když nemáte ponětí, co je na tom tak legračního.

Pak si jeden z nich uvědomí, že nemůžete vědět, proč se smějete, a vrhne na vás ten lehce znechucený, ale přesto lítostivý pohled, takže řeknete, že musíte na záchod. Zavřete se do kabinky, příliš dlouho prohlížíte pinterest, cítíte se strašně osamocená a přejete si, aby ta noc už skončila. Pak si uvědomíte, že už jste tam tak dlouho, že si všichni budou myslet, že máte nějakou nepříjemnou poruchu trávení. Takže teď je myšlenka na návrat ke stolu mnohem trapnější než sedět a předstírat smích, protože jste si jistá, že teď budete známá jako „Ta podivná kamarádka Christie.

Víte, kterou myslím, ta se syndromem dráždivého tračníku“.

Jo... nechci, abyste se tak cítila.

Protože smyslem této série je, abyste mohla uniknout realitě, smát se vtipům, které chápete, padat do mdlob a šťastně vzdychat.

Aha, vy jste ten první díl četla? No, v tom případě si tuhle knížku užijte!

S láskou

Melanie

1

Noční dobrodružství

Tessa

Mám tajemství. Není to žádné velké tajemství. Nic zvráceného nebo děsivého. Je to praštná věc, o které nechci, aby někdo věděl. Nedej bože, kdyby se k němu dostal tisk nebo kdyby někdo pořídil video. To by o tom pak zanedlouho věděl celý svět.

Skutečnost, že *cokoli*, co dělám, je pro média zajímavé, nemá vůbec nic společného se mnou, ale s mužem, s nímž jsem se nedávno zasnoubila. Jsem úplně obyčejná ženská. No, až na to, že ze sebe dost často dělám totálního idiota. Ale tohle všechno se bude muset změnit, protože před týdnem jsem začala žít úplně jiný život. Takový, o kterém se mi jako malé ani nesnilo. No, jako malé holce asi jo. A taky když jsem byla v pubertě. Nebo když jsem to přehnala s vínem.

Teď jsem snoubenkou Artura Langdona, korunního prince Avónie. V okamžiku, kdy mi na prst navlékl tenthle nádherný, obrovský diamantový prsten, jsem věděla, že už nemůžu být Tessa Sharpová, ta neohrabaná bloggerka a zároveň reportérka, která se snaží prorazit. Místo toho se musím proměnit v elegantní, báječnou princeznu, jakou byla Grace Kellyová (jejíž už samotné *jméno* bylo tak působivé).

Páni, tenhle prstýnek se fakt blyští.

Každopádně, jakmile jsem řekla „Ano“, přísahala jsem si, že už nebudu dělat věci, které by ve mně vyvolaly pocit ponížení. Od této chvíle se budu za všech okolností chovat maximálně sofistikovaně a slušně.

Teda ne teď.

Momentálně jsem doma u rodičů, ve starém pokoji svého bráchy Finna (kde nyní bydlím poté, co řada veřejně ponižujících událostí způsobila, že jsem přišla o většinu peněz, o byt, stejně jako o většinu svého příjmu). Bydlet s rodiči ve věku osmadvaceti let není žádná lahůdka, to vám teda řeknu. Zvláště pak ne u *mých* rodičů, Evi a Rubena Sharpových, kteří mají velmi aktivní a odvážný sexuální život (díky němuž se náhodně zatřesu hrůzou, když se snažím nedávit) a kteří také věří, že nejsem schopna téměř žádného úspěchu.

Bydlím tu už skoro pět měsíců, a kdyby bylo po mém, tak se dnes večer odstěhuju. Ale to se nestane. Ne s mým mizerným platem, který dostávám každý měsíc za práci na částečný úvazek v *The Weekly Observer*, což je s deseti tisíci prodanými výtisky největší týdeník v Avónii.

Můj hlavní zdroj příjmů pochází z mých dvou zbývajících blogů. (Kdysi jsem psala celkem populární blog s názvem *Královský hlídací pes*, dokud jsem se šíleně nezamílovala do prince, kterého jsem celá léta kritizovala. Jejda!) Každopádně jsem ho ze zřejmých důvodů zavřela. Stále ale mám své webové stránky o fotografování a blog Smart Runner, na kterém recenzuji oblečení, boty a přístroje používané nadšenci do běhání.

To se samozřejmě neobejde bez nebezpečí. Pokud jste letos na jaře zachytili video, na kterém jsem testovala Shock Jogger, jste si dobře vědomi rizik spojených s předváděním běžeckého vybavení.

A sakra! To už je hodin! Mám jen pětáctýřicet minut na to, abych se připravila na své velké rande, a rozhodně potřebuju víc než hodinu na to, abych vypadala naprosto úžasně. S Arturem jsme se neviděli už šest nesnesitelně osamělých dní. Musel jet do Genovie na výroční unijní konferenci. Těžko se dá uvěřit, že je možné někoho tak postrádat. Začali jsme si posílat velmi nemravné esemesky, abychom tenhle mučivý týden přežili. Hmm... co to bylo za věc, kterou včera večer napsal, že udělá hned jako první, až budu sama?

Jo, jasně! Zpět k mému tajemství. Před každým rande s Arturem si ráda pouštím písničku „Then He Kissed Me“ od The Crystals. Tančím po pokoji a zpívám si do kartáče coby mikrofonu jako Elizabeth Shueová ve filmu *Noční dobrodružství*, i když už bych opravdu měla jít do sprchy. Ale já zvládám obojí. Zatímco si zpívám, pokládám svoje šaty a punčocháče na postel.

„Teto Tesso? Co to děláš?“ Otočím se a vidím svého šestiletého synovce Knoxe, který stojí ve dveřích mého pokoje a pozoruje mě, jak si tu tančím a zpívám jako šílenec. „Nic. Jen blbnu. Ale už končím.“

„Babička říká, že se chystáš na velký rande s Arturem. Budete se celou noc muchlat?“ Pokrčí nos a začne se chichotat.

Zalapám po dechu a předstírám, že mě ta představa pohoršuje. „Samozřejmě že ne. Ještě nejsme svoji. Nejspíš si jen dáme večeri a budeme zdvořile konverzovat. Každopádně upaluj pryč.“ Zatleskám jako učitelka, která po přestávce nahání děti zpátky do třídy. Nějak mi to ale nejde, protože to na něj nemá žádný vliv. Zůstává stát ve dveřích a dál se na mě šklebí.

A tak se místo toho prosmýknu kolem něj a pospíchám chodbou do koupelny.

O dvacet minut později jsem nahá, oholená, umytá a natřená velmi luxusním krémem, který mi Artur dal k narozeninám. Sakra. Zapomněla jsem si župan. Omotám se ručníkem, zvednu své špinavé oblečení z podlahy a co nejtišeji cupitám chodbou. Doufám, že mě nikdo z mých synovců nebo neteří neuvidí. Když se vrátím do zatuchlé jeskyně, které říkám domov, najdu dvě ze svých neteří, Tabithu a Poppy, jak sedí na posteli a příšerně se hihňají. *Grr*. Sedí mi na šatech a je mi jasné, že mi je zmačkají tak moc, že bude nad moje síly je vyžehlit. Tabitha má v ruce můj mobil. *Ježíš, to nevypadá dobře.*

Poppy ke mně vzhledne a její sladká, sedmiletá očička jsou plná vzrušení. „Kdo je Excalibur? A proč umírá touhou tě svlíknout?“

Jednou rukou drapnu ručník a dvěma kroky jsem u Tabithy. Seberu jí mobil z ruky.

„Ne, ne, tohle není pro tebe. To jsou *soukromé* zprávy a jsou pro mě. Teď, když mě omluvíte, se musím obléknout.“

Tabitha se na mě upřeně zadívá a očividně se snaží působit nevinně, ale zároveň ublíženě. „Přišly jsme se jen podívat, jestli pro nás nemáš nějaké jelly babies, a možná se mrknout, jestli nepotřebuješ pomoci s přípravou na to tvoje rande.“

„Ne. Dneska žádné jelly babies nebudou, jasnačka? Teď když tu bydlím a vy si přijdete každý den po škole, abych vám dělala chůvu, si opravdu nemůžu dovolit kupovat každý týden pětatřicet balíčků bonbónů.“ Otočím se k nim zády, obleču si starý župan a zavážu si ho. Ani se nenamáhám si svléknout ručník.

„Táta říká, že je to hovadina,“ řekne Poppy. „Řekl, že ti teď princ Artur dá na oblečení velký kapesný, když jsi s ním zasnoubená.“

„Vážně? No, řekni tátovi, že se pěkně mylí. Je to teprve týden a snoubenci vám stejně peníze nedávají. Manželé také ne, takže se raději pilně uče, abyste si, až vyrostete, sehnaly dobrou práci a uživily se samy.“

„Jako *ty*?“ zeptá se Tabitha a zpřísní svůj pohled. Bože, od svých jedenácti let se teda začala pořádně předvádět. Je to, jako by se z mého miláčka stala ošklivá předpubertální čarodějka ve chvíli, kdy sfoukla svíčky. „Možná budu jako ty a budu žít u rodičů, dokud opravdu nevyrostu, a pak si najdu prince, který si mě vezme.“

Zhluboka se nadechnu. *Je to jen dítě. Je to jen dítě.* „Já mám práci. Jen mi za ni moc dobře neplatí. Víte co? Na tohle já fakt nemám čas. Opravdu se už musím jít obléknout.“

Odháním je rukama, ale ony jen zírají. Hlasitě si povzdechnu a snažím se uklidnit.

„Poslouchejte, děvčata. Na světě opravdu zbylo jen velmi málo hezkých princů. Vlastně je tu velká šance, že jsem sbalila toho posledního, ale i tak nikdy nebudu žít z jeho peněz. Budu mít svou vlastní kariéru a vy byste měly taky.“

„Fakt?“ zeptá se Poppy. „Já si myslela, že tvoje práce bude být princeznou.“

„No, není přece žádný důvod, proč by princezna nemohla být zároveň nekompromisní reportérkou, ne?“ *Ne?* Teď když to říkám, tak si nejsem úplně jistá, že mám v tomhle pravdu.

„Jestli lidi typu ‚Nesnáším Tessu‘ dosáhnou svého, tak princeznou nikdy nebudeš,“ řekne Tabitha.

„Kdo že?“

„Ty jsi o nich neslyšela? Je toho plný twitter. Jejich hashtag je #Brookejelepší. Začali s hnutím, které má Artura přesvědčit, aby si vzal ji místo tebe.“

Zvedl se mi žaludek a začala se mi podlamovat kolena. „Brooke je lepší? Doktorka lady Brooke Beddingfieldová?“

Ťuknu na mobil. Otevřu si aplikaci twitteru, jen abych zjistila, že Tabitha je, jak se zdá, více informovaná než já. Což je opravdu docela trapné, když jí je jedenáct a já jsem reportérka. Najdu si ten hashtag a pak jím projíždím. Vidím stovky tweetů *Nesnáším Tessu*. Několik z nich je s fotkami, na nichž dostávám ránu a tvář mám svraštělou bolestí. „A do hajzlu,“ zamumlám.

„Řekla jsi ‚do hajzlu‘! To řeknu babičce!“ zapiští Tabitha.

„Pšť! Prosím, neříkej jí to.“ Podívám se na ni a pak pokračuju v prohlížení. S každým novým tweetem je mi čím dál hůř.

„Co mi dáš, když to neřeknu?“ zeptá se Tabitha.

Svšším ramena. „Nemůžeš si to nechat pro sebe, protože jsem tvá teta, která tě má moc ráda?“

„To bohužel nejde.“

„Fajn. No tak jí to řekni. Je mi to –“ Podívám se na podlahu a vidím něco černého hýbajícího se pod postelí. „Nejsou to moje...?“

Když si dřepnu, vidím našeho kocoura, pana Fouska, jak mi agresivně drápe po mých punčocháčích „A kruci.“ Vyšklubnu je mourkovi, což má ale za následek jen další trhání, protože jeho drápy jsou na nich pevně přichycené. Neochotu vzdát se punčocháčů dává najevo tím, že mi syčí do obličej.

„Pane Fousku, ne!“ Naposledy zatáhnu, rozhodnuta, že ho nenechám vyhrát, a přistanu na zadku se svou kořistí, která bude nyní vyhozena do odpadkového koše. Pan Fousek vyskočí zpod postele a svým břichem mě zasáhne přímo do obličej. Přední tlapy dopadnou na mou hlavu a jeho zadní tlapy mám omotané kolem krku. „Á! Do prdele!“ zařvu ve chvíli, kdy ze mě seskočí a peláší ke dveřím.

Tabitha a Poppy se na posteli smějí, až se za břicho popadají. „Řekla jsi ‚do prdele‘!“

„Pan Fousek ti skočil do obličej!“

„Ven. Hned!“ Naštvaně ukazují na dveře tak dlouho, než obě seskočí z postele a v záchvatu smíchu se vydají požadovaným směrem.

Vyprovodím je ven z pokoje a zavřu dveře. Přeju si, aby táta ten zámek, když bylo Finnovi šestnáct a našel oblibu v trávě a erotických časopisech, ze dveří nesundal.

Srdce mám až v žaludku, když si vzpomenu na celou tu věc s „Brooke je lepší“. *Ne, teď na to nemysli, Tesso. Máš jen deset minut na to, aby sis usušila a učesala vlasy, naličila se a přišla na to, co si vzít na sebe.*

Za dvě minuty mi zapípá mobil s esemeskou. Když ode mknu obrazovku, vidím, že je to od mamky, která již tři týdny vlastní chytrý telefon a pořádně si užívá tenhle nový svět esemeskování.

Tesso, to jsem já, mamka. Xavier chtěl, abych ti dala vědět, že za pět minut tu bude princ. Xoxo, mamka

Problém je v tom, že ona tak docela nevěří, že zprávy, které posílá, opravdu dorazí. Takže asi za třicet vteřin stejně zaklepe na dveře a zeptá se mě, jestli jsem dostala její zprávu.

Ťuk, ťuk. „To jsem já, Jiskřičko.“ Mamka vystrčí hlavu ze dveří. „Jen jsem se chtěla ujistit, že ti přišla moje zpráva.“

„Přišla, díky.“ Sebejistě na ni mrknu.

„To je dobře. Dokážeš si představit, že se moje zpráva dostane do vesmíru a zase zpět? Tak rychle?“

„Tomu se dá těžko uvěřit.“ S pusou dokořán si začnu nanášet řasenku.

„Ten fešák Xavier se k vám připojí, nebo tu dnes večer zůstane?“

„No, asi půjde s námi.“

Mamka začala mému novému bodyguardovi ze zřejmých důvodů říkat „Ten fešák Xavier“. Pořád se snažím zvyknout si na to, že mi vůbec nějakého přidělili. Mít ale takového, který vypadá jako Gaston z *Krásky a zvířete* na steroidech, je úplně jiná úroveň šílenosti.

První věc, kterou můj budoucí tchán, král Winston, udělal, když se dozvěděl o našem nadcházejícím sňatku, bylo, že mi přidělil Xaviera. Beru to jako jeho verzi vyzvání k souboji. Chce se se mnou utkat, aby zjistil, zda je možné se mě zbavit dřív, než dojdu uličkou až k jeho synovi. Ale mám pro něj novinku – tohle se nestane. Mohl by najmout na mé hlídání celé obsazení The Thunder from Down Under a nic by na tom nezměnil. Jsem úplně a naprosto zamilovaná do Artura. A tak to taky zůstane.

Dámy v mém okolí však strávily značnou dobu tím, že Xaviera okukovaly pod záminkou, že před začátkem zimy vytrhají těch posledních pár plevelů. Abbott Lane ještě nikdy neviděla tak upravené předzahrádky. A je to poprvé v historii, kdy nikdo v naší ulici celý týden neuviděl jedinou natáčku na vlasy.

Mamka přejde po maličkém pokoji a vykoukne z okna, aby měla lepší výhled na Xaviera, který nejspíš dělá další sadu kliků na jedné ruce venku na chodníku. „Prostě se mi moc líbí, jak říká: ‚Zbývá pět minut. Ten je tak chytrý.‘ Otočí se, pak si mě prohlédne od hlavy k patě a svraští nos. ‚To si nebudeš brát na sebe, že ne?‘“

„Proč ne? Myslím, že to vypadá hezky.“ Zírám na sebe do zrcadla a najednou si nejsem jistá těmi pletenými zavínovacími šaty, které se snoubí s vysokými černými kozačkami. Nosí princezny vysoké černé kozačky? Co by si

vzala Brooke, která je o tolik lepší než já, na podzimní večerní rande?

„No, jestli si to chceš vzít na sebe, tak si aspoň vezmi nějaké masivní šperky. Grace odvedle mi řekla, že viděla Veronicu Plattovou v ranní talk show, jak říká, že masivní šperky jsou zpátky v kurzu.“

Otáčím se a prohrabuji krabici od bot, ve které je moje bižuterie. Hledám stříbrný masivní náhrdelník, který jsem si před pár lety koupila. I když nerada přijímám rady Grace odvedle, daří se jí držet krok s nejnovějšími módními trendy mnohem lépe než mně. Máma se objeví vedle mě a začne se prohrabávat krabicí, aby mi pomohla.

„Nevím-jak-se-jmenuje je tady!“ huláká táta do patra. Od té doby, co mě Artur požádal o ruku, aniž by o to nejdříve požádal mého otce, mu přestal říkat Artie a už není jeho oblíbencem. Táta mu začal říkat „Nevím-jak-se-jmenuje“. Netušila jsem, že to táta bude tak těžce snášet, ale jak mi vysvětlila mamka, jsem jeho jediná dcera a tohle byla jeho jediná šance, jak mladého muže důkladně zastrašit.

Mamka spěchá pozdravit Artura, zatímco si dodělávám řasenku. Jakmile jsem zase sama, ten nepříjemný pocit se vrací. Chvilku na sebe zírám do zrcadla a říkám: „Zapomeň na ně, Tesso. Na nich nezáleží. Záleží jen na Arturovi.“

Když vyběhnu z pokoje, rozhodnu se, že Arturovi o hnutí „Nesnáším Tessu“ neřeknu. Není třeba, aby se o tom dozvěděl. Kdoví? Možná se jim ho podaří přesvědčit, že pro něj nejsem ta správná žena...

2

Co nikdy neříct o novorozenci

Artur

„Ach, kristepane, to je on?“ zeptám se svého bodyguarda Ollieho, který sedí v limuzíně na místě spolujezdce. Sedím bezpečně vzadu za neprůstřelnými zatmavenými okny, což mi umožňuje pozorovat toho směšného jedince, kterého si můj otec najal, aby hlídal Tessu.

Ollie ke mně otočí hlavu, přikývne a při tom obrátí oči v sloup. „Zřejmě ano, Vaše Výsosti, ale jestli chcete, najdu způsob, jak se ho zbavit.“

Auto zastaví před domem Sharpových. „No, pokud má v hlavě i mozek, a ne pouze svaly, může zůstat.“

Otevřu zadní dveře dřív, než bude mít můj řidič Bensanci vystoupit a udělat to za mě. Čas strávený spolu s Tessou mě rozhodně v mnoha malých, ale i větších ohledech změnil.

Nový bodyguard ke mně přistoupí a pokývne hlavou. „Dobrý večer, Vaše Výsosti. Jste připraven na svoji schůzku, že ano?“

Široce se na mě usměje a já úplně vidím záblesk jiskřivého světla, vycházejícího z těch jeho neuvěřitelně bílých zubů.

„Důležité je, jestli je připravena slečna Sharpová,“ usměju se a pokývnu.

„Ano, pane, měla by být. Skoro před šesti minutami jsem jí dal vědět, že má pět minut.“ Jedním prstem si poklepe na hodinky a sebejistě se usměje.

„No, za to vám děkuji,“ říkám, zatímco vybíhám po schodech nahoru ke vchodovým dveřím a pak na ně hlasitě zaklepu.

Za dveřmi se ozývají ohlušující kroky. Dveře se otevřou a za nimi vidím tváře několika Tessiných rozkošných synovců a neterí. Všichni se na mě šklebí a nepochybně doufají v dárky nebo dobroty. „Zdravíčko, děti, je vaše teta připravená?“

Okamžitě jsem bombardován ulepeným potomstvem. Všichni začnou mluvit jeden přes druhého. Jejich slova se prolínají dohromady. Kupodivu od jednoho z nich rozeznávám slova „Excalibur“ a „nahý“. Právě ve chvíli, kdy začínám mít velké obavy, se z vršku schodiště ozve Evin hlas: „Ach, děti, běžte si dát citrónové koláčky a nechte prince, ať se uvelebí.“

„No, mám pocit, že už si je dali,“ řeknu. Zatímco děti utíkají do kuchyně, sbírám si zepředu kalhot kousky pečiva a žlutý pudink.

Ruben vystrčí hlavu z obývacího pokoje a zlověstně se na mě zadívá. „Máte na dnešní večer velký plány?“

Způsob, jakým se na to ptá, mi má říct, že pokud mám velké plány s jeho dcerou, musím ho nejprve informovat. Ne tak, jak jsem to udělal minulý víkend, kdy jsem Tessu překvapil a požádal ji o ruku. Mělo jít o velmi romantický let horkovzdušným balónem. Smířlivě se na něj usmívám. „Jen klidnou večeri pro dva v Chez Lawrence.“

Evi mi opět přichází na pomoc. „To zní moc hezky, Arture. My budeme mít také hezkou, klidnou noc jen sami pro sebe. Jen co si jejich rodiče vyzvednou všechny své děti.“ Pohlédne na dveře. „Isa už je za svými dětmi na cestě, ale Lars už tady měl být, a ještě se mi neozval.“

Zazvoní telefon a ona zmizí chodbou směrem ke kuchyni. „Promiňte, Arture, to bude nejspíš on.“

Ruben zmizí zpátky v obývacíku a mě nechá na chvíli stát samotného na rohožce u vchodových dveří. Pak uslyším její hlas. Je to ten nejsladší zvuk, jaký jsem kdy slyšel.

„Ahoj fešáku.“ Rychle sestupuje po schodech a řítí se mi do náruče dřív, než si ji můžu pořádně prohlédnout. Ale odpustím jí, že mi to nedovolila, protože teď dělá tu úžasnou věc, kterou dělá, když tiskne své tělo k mému a líbá mě na ústa. Mmm, chutná tak dobře.

„Bože, tak moc jsi mi chyběla,“ zašeptám jí do ucha. „Už se nemůžu dočkat, až s tebou budu dělat velmi nemravné věci.“

Trochu se odtáhne a zazubí se. „Například?“

Ten okamžik přeruší výkřik z kuchyně. „Rychle! Všichni do auta! Miminko je na cestě!“

Ruben jako první míří chodbou k hlavním dveřím, aby si obul boty. Brzy ho následují vnoučata a rozrušená manželka, jejíž ruce a ústa pracují zuřivým tempem. Každému z dětí rozdává kabáty, zatímco nám všem vydává rozkazy. „Tak honem, už je to její páté miminko, takže to nebude dlouho trvat. Tentokrát ho nezmeškám! Knoxi, obuj si boty. Stephene, pojď sem! Máš pudink po celém obličej, zlato.“

S hrůzou sleduji, jak si olizuje prsty a otírá mu šklebící se obličej.

„Budeme potřebovat svězt, Arture. Všechny děti se nám do auta nevejdou.“ Poklepe Knoxovi na rameno a ukáže na dveře. „Běž ven!“

„Rubene, ty jeď v našem autě a zastav se u Larse a Niny pro tašku. Je u zadních dveří. Zapomněli na ni.“

Za necelou minutu jsou kabáty zapnuté na zip, boty zavázané a všichni sedíme vzadu v limuzíně. Evi štěkne na

Bena, aby se co nejrychleji dostal do nemocnice Valcourt Memorial.

Tessa, která sedí na druhém konci limuzíny, je vmáčkklá mezi darebácká dvojčata Geoffryho a Joshe. Z jejich rtů vyčtu „omlouvám se“.

Mrknu na ni. Žádný problém, je to její páté dítě. Jak říkala Evi, jak dlouho může trvat, než tohle dítě vytlačí z už tak dobře vydlážděné cesty?

Patrně hodně dlouho. Už tři hodiny sedíme na chodbě porodnice se čtyřmi nervózními, znuděnými chlapci. Tessina švagrová Isa se tu zastavila a vyzvedla své děti, takže nám zůstaly jen děti Larse a Niny, které čekají na to, jestli bude mít jejich maminka konečně holčičku, o kterou se tolik snažili.

Světla jsou tak ostrá, že by mi nevadilo dát si na oči sluneční brýle. Jen kdybych v nich však nevypadal jako totální blbec, který nechce být poznán. Musel jsem zrušit naši večeři. Škoda. Opravdu. Vybral jsem krásný soukromý salónek. Musel jsem předem zavolat, abych si předobjednal čokoládové suflé. No, byl to Vincent, můj asistent, kdo volal dopředu. Pak jsem mu napsal, ať to zruší. Ale byl to můj nápad, takže bych si trochu zásluh mohl připsat.

Evi je s Ninou a Larsem a nechává nás s Tessou s velmi nevrkým a ustaraným Rubenem a Olliem. Je tu s námi i pan Hlavohrud', který dělá u zdi už dvacet minut dřepy. Dvojčata se rozhodla, že se k němu připojí. Pokaždé, když si dřepne, vydávají prdící zvuky, a pak se hystericky smějí, když se zvedá zpět nahoru.

Ollie dostal od Bena zprávu, že venku na nás čeká malý zástup novinářů, kteří ode mě zřejmě potřebují slyšet

z první ruky, že jsme tu opravdu proto, abychom přivítali nového člena Tessiny rodiny, a ne z nějakého jiného, skandálnějšího důvodu. Mohl bych tam zaskočit a říct pár slov, aby mohli jít všichni domů. Raději ale odměním vytrvalost těch, kteří tu zůstanou, aby zjistili, že se tu neděje nic, o čem by se dalo psát.

Ironií je, že jeden z Tessiných spolupracovníků je mezi tou skupinkou, a dokonce jí poslal esemesku, aby se pokusil získat informace jako první. Ona na ni neodpovídá, a to pod záminkou, že kvůli podmínkám v nemocnici musí mít vypnutý mobil. Chudák Tessa. Den po našem zasnoubení si ji šéfka pozvala k sobě, aby jí oznámila, že je jí to líto, ale že o ní budou muset psát stejně jako o všech ostatních členech královské rodiny. Slíbila ale, že ji nebude ani fotit, ani o ní psát, když bude v práci. Předpokládám tedy, že její šéfka není úplná mrcha. Ale i tak je to pro ni strašně trapná pozice. Nejsem si jistý, jestli je celá tahle záležitost to, co Tessu trápí. Poznám ale, že ji něco trápí, podle toho, jak se se svraštělým obočím dívá pořád do prázdna.

„Jsi hrozně potichu,“ říkám.

„Jsem v pohodě. Jen už se nemůžu dočkat, až se to mimčo narodí.“

„Jsi si jistá, že to není nic jiného?“

„Jsem v pohodě, vážně.“ Povzdechne si. „No, zrovna mě napadlo, jak je zvláštní, že ten chlápek, kterému jsem dnes ráno vyzvedla latte, čeká právě teď venku, aby si nás vyfotil.“

Jo. Já to věděl. „Ano, zdá se, že co se týče tvé kariéry, zkomplikoval jsem ti život.“

„Měla jsem si přečíst poznámky pod čarou.“ Tessa se na mě trpce usměje.

Uchechtnu a drcneme do sebe rameny. „Nenesu odpovědnost za skryté vady. Už to nemůžeš vrátit. Slib je slib.“

Její úsměv po několika vteřinách pohasne. „Teda, do jisté míry jsem věděla, že se to stane, ale... já nevím. Asi jsem si nemyslela, že se to stane tak rychle nebo v takový míře. Víím, že to ze mě dělá směšnou naivku.“

„Jsi na sebe moc tvrdá. Potřebuješ víc než týden, aby sis na tenhle veřejný život zvykla. V mém případě byli paparazzi kolem mě od chvíle, kdy jsem se narodil. A to pořád. Jsou součástí života, jako... ranní závan z pusy nebo vyšetření prostaty po čtyřicítce.“

„To je kategorie, do které spadají mí kolegové?“ říká Tessa se smíchem.

„Ne všichni ve tvé profesi, ale většina.“

Znovu se zahledí do prázdna a pak zamumlá: „Budu muset dát výpověď, co?“

Přikývnu a řeknu: „Nechtěl jsem to naznačovat, když jsme v takovém moderním vztahu, ale ano.“

Její výraz v tváři je v tlumeném šoku a trochu mi to drásá srdce. Dám jí pusu na čelo. „Je mi to líto, ale prostě nevidím způsob, jak bys mohla být zároveň *autorem i předmětem* zpráv.“

„Jo, to by asi nešlo.“

„Kdyby bylo po mém, nikdy by ses nemusela vzdát něčeho, co miluješ.“

Dlouho hledí na své ruce, pak nasadí statečnou tvář a vzhledne ke mně. „Já se ničeho nevzdám. Vyměňuji jeden sen za mnohem lepší.“

Nezajímá mě, kdo nás vidí, a dám jí velkou pusu. „Kristepane, já tě miluju.“

V oku se jí zablýskne a pak řekne: „To bys měl. Vzdávám se kvůli tobě kariéry.“

Nakloním se k jejímu uchu a pošeptám: „Ano, ale bylo mi řečeno, že výhody jsou *obrovské*.“

O hodinu později, když Evi vyjde z porodního sálu, natěšeně vzhledneme. Ukáže se ale, že jde jen pro další dávku ledových kostek. Co dělají se všemi těmi kostkami? Vygooglil bych si to, ale bojím se obrázků, které by se mohly objevit.

Tessa si položí hlavu na mé rameno a řekne: „Jsem ráda, že jsi tady, i když jsem si jistá, že ty asi ne.“

Propletu své prsty mezi její a zmáčknu je. „Není místo, kde bych byl radši.“ Zvláštní na tom je, že je to pravda. „Raději strávím věčnost na téhle hrozně chodbě s tebou, než abych byl další týden bez tebe.“

Tessa zvedne hlavu, usměje se na mě a vypadá trochu uplakaně. „Víš, co je šílený? Přesně tak se cítím.“

„Jsme párek šílenců.“

Pan Hlavohrud', který jistojistě naslouchal našemu rozhovoru, zatímco jeho paže zvedají dvojčata visící z obou předloktí, řekne: „To proto, že vy dva jste šíleně zamilovaní. Odtud ta fráze pochází. Šíleně zamilovaný. Chápete to? Protože jste do sebe blázni.“

Tessa se na mě usměje, ale promluví na něj. „Máš na prostou pravdu, Xaviere.“

Jo tak takhle se jmenuje. „Poslouchej, Xaviere, ty to s dětmi rozhodně umíš. Nevadilo by ti je na chvíli pohlídat, abychom si s Tessou mohli zaskočit do jídelny na čaj?“

Ruben zvedne jedno obočí. „Tak takhle tomu teď říkáte? Čaj?“

„Tati! Myslel tím čaj, proboha.“ Střelí po něm Tessa varovným pohledem.

Ruben se trochu stáhne, pak pokývne hlavou. „Vlastní vnoučata si dokážu pohlídat.“

„Já tu s radostí zůstanu, pane. Miluju děti!“ Dodá Xavier, kterému teď všichni čtyři kluci visí na rukou.

Rychle se postavím a zvednu Tessu na nohy. „Výborně. Díky, kámo. Za minutku jsme zpátky.“

Spěcháme spolu chodbou, pak zahneme za roh a narazíme na ženu tlačící muže středního věku na invalidním vozíku. Obě jejich tváře se rozzáří, když si uvědomí, kdo jsme.

Žena se na mě široce usměje a vykřikne: „Vaše Výsosti!“, pak se podívá na Tessu a zesmutní, zatímco muž si nejdřív všimne Tessy a řekne: „Královský hlídací pes!“ Pak se podívá na mě a zesmutní.

„Takže vy jste pořád s *ním*?“ řekne muž a zní opravdu znechuceně.

Žena se ozve a zní stejně rozpačitě. „Minulý týden *ji* během cesty v balóně požádal o ruku. Ty jsi neviděl zprávy? Nechtěně skončili v Holandsku.“

„Ne, byl jsem na jednotce intenzivní péče. Pamatuješ, Phyllis?“ Otočí se a zírá na ni.

„Jak bych mohla zapomenout, Danieli? Celou tu dobu jsem seděla na té zatracené židli, takže kdykoliv se teď po-hnu, moje záda mi hned připomenou, jak jsem ten týden strávila.“

„Ano, celý ten let horkovzdušným balónem nedopadl tak, jak jsem plánoval,“ usmívám se na ženu. „Věděli jste, že nemůžete určit směr balónu? Jen nahoru, nebo dolů.“

Daniel zavrtí hlavou. „To jsme samozřejmě věděli. I malé dítě by na to přišlo.“

„Není třeba být k princí hrubý jen proto, že ti je trochu pod psa.“

Daniel se podívá na Tessu a ukáže za sebe palcem „Tak prý trochu pod psa. Vyměnili mi obě plíce.“

„No, kdybys od puberty nekouřil jako fabrika, možná bys měl ještě ty původní.“ Phyllis se na mě podívá. „Možná byste si měli celou tu věc s manželstvím rozmyslet.“

„Ano, to měli,“ řekne Daniel Tesse.

„No, aspoň na tom se oba shodnete,“ řeknu a pak se jim pokloním. „Jsem rád, že vás oba poznávám. Přeji vám brzké uzdravení, Danieli.“

Chytnu Tessu za ruku a mířím rovnou ke schodišti. Ollie nás sleduje z uctivé vzdálenosti. Otočím se k němu. „Odtud už to zvládnou.“

Chápavě se na mě podívá. „Počkám tady, pane.“

Jen co jsme sami, obrátím si Tessu směrem k sobě, připraven ji zulíbat. Podívá se na mě a je jasné, že je znepokojená.

„Neřeš je. Je jasné, že se od počátku nesnášeli.“

„Taky jsme se nesnášeli.“

„Ano, ale to už jsme překonali a teď se máme moc rádi.“ Divoce ji líbám na ústa a tisknu ji k betonové zdi. Zdá se, že na základě toho malého sténavého zvuku, který jí právě unikl z hrdla, jsem ji uklidnil. Několik minut se vzájemně nesmyslně líbáme. Blížíme se nebezpečně blízko k tomu, abychom dělali věci, které princ rozhodně nemůže dělat na veřejnosti, až se od sebe konečně odtáhneme, oddychujeme a narovnáváme si oblečení. Zazubím se na Tessu, která má zarudlé tváře a její vlasy vypadají, jako by dělala přesně to, co jsme právě dělali.

Tisknu své čelo na to její. „Nesnesu pomyšlení, že by ses vrátila dnes večer domů k rodičům.“

„Já taky ne. Tolik mi chybíš,“ říká a objímá mě kolem pasu.

„Možná bys mohla zůstat přes noc?“

„Moji rodiče budou potřebovat pomoc s kluky.“

„Jasně. Doprčic. Tak zítra večer?“

„Nemáš tu večeri s australským premiérem?“

„Sakra, máš pravdu. V neděli?“

„To nepůjde. Mám v pondělí brzo ráno poradu.“

„Tohle je směšný. Přešli jsme od společného bydlení k tomu, že se sotva vídáme.“ Povzdechnu si. „Co bys řekla na to, kdybychom se vzali co nejdřív?“

„Řekla bych – je tu nějaký soudce, který by to udělal právě teď?“

„Jó, vybral jsem si tu správnou ženskou.“ Vůbec nemá zájem o obrovskou televizní show a luxusní svatební šaty od světoznámého návrháře. Jen chce být se mnou.

„Kdyby to bylo jen na nás, tak bych tě odvezl do Vegas, aby nás mohl oddat Elvis.“

„Král oddávající budoucího krále.“ Tessa se zasměje a pak řekne: „Ale dlužíš to lidem, aby se mohli na slavnosti podílet.“

„To je pravda.“ Přikývnu. „A navíc si představ, jak by na mě byl tvůj táta našťvaný, kdybychom měli svatbu bez něj. Kdyby bylo po jeho, byl by s námi v tom balónu.“

„To teda,“ řekne. „Jak dlouho může trvat naplánování královské svatby?“

„Jak dlouho může ženský trvat, než porodí pátý dítě?“

„*Tak* dlouho?“

„Skoro. Pro méně významného muže osmnáct měsíců, ale já to dokážu za šest.“

„Šest?“ vytřeští na mě oči.

„Natěšená, nebo vyděšená?“

„Obojí.“ Zvedne se na špičky a lehce mě políbí na rty. „Jsem nadšená, že si tě vezmu, ale vyděšená ze svatby.“

„Není důvod. Jediné, co musíš udělat, je dostat se k ol-táři. Zbytek cesty strávím po tvém boku.“ Dlouze ji políbím na rty a cítím okamžik, kdy se do mě uvolňuje celá její bytost. Je to ten nejsilnější pocit, být schopen ovlivnit ženu, jako je tato. Je to dost omamné.

Právě když jsem se začal cítit extrémně... noo... nafoukaně, stáhne se.

„Opravdu to zvládneme za půl roku?“

„Jestli k tomu budu mít co říct, tak ano.“

Nakloní se a vrátíme se zpět k líbání. Jsem si celkem jistý, že se chystáme porušit nejméně dva zákony o veřejné slušnosti, dokud nás nepřeruší zaklepání na dveře.

„Slečno Sharpová, potřebuji vás jinde.“ Ollieho tlumený hlas si razí cestu ocelovými dveřmi.

Sebereme se, abychom vypadali napůl reprezentativně, pak otevřu dveře a čekám, že tam uvidím stát jen Ollieho. „Děku–“

Ruben, který stojí vedle Ollieho, si založí ruce. „Čaj, jo?“

Z ničeho nic se zpotím. Připadám si, jako když mi bylo osm a chytili mě, jak kreslím knírek na obraz zesnulé královny Liliány. Není doslova nic, co bych mohl říct, abych to napravil, že?

Zavrtí hlavou a otočí se. „Mimino je na světě.“

Eugenia Rosemund Sharpová, takové jméno dali té ubohé panence. Mimochodem je rozkošná. Baculatá a růžová, s obrovským, jasně modrým očima a nejmenšími nehty, jaké jsem kdy viděl. Evi mi ji podá skoro hned, jak vejdemo do pokoje. „Držel jsi už někdy takhle malé dítě?“ ptá se tiše.

„Ne.“ Když se dívám na její malý obličejíček, srdce mi exploduje jakýmsi podivně úžasným štěstím. Mám hrůzu z toho, že ji upustím, ale zároveň jsem naprosto uchvácen. Ano, myslím, že bych si jedno takové taky rád pořídil. „Viděla jsi někdy tak maličké nehty? Promiň. Prostě si nemůžu pomoci. Jsou tak... maličké.“ Na kratičký okamžik se podívám na Tessu. Jen tak dlouho jsem schopen odtrhnout zrak od tohohle miminka. „Pojďme do toho. Hned.“

Tessa zalapá po dechu. „Zrovna jsme se zasnoubili.“

„No a? Nejsme pubertáci.“

Eugenia otevře oči a dívá se na mě. „Tetička Tessa a já se za půl roku vezmeme. No ano. No ano.“ Zavrkám.

Evi slabě zapiští a dotkne se tvářičky své nové vnučky. „Jen jsi přišla na svět a už jsi inspirovala novou lásku, malá Eugenie Rosemund.“

Usměju se. „To ano, protože je tak dokonalá.“

Tessa si stoupne vedle mě a jemně přejede Eugenie prsty po hlavičce. „To tedy je.“

Až na to, že teď, když se opravdu dívám, nemá hlavu ani tak kulatou, jako spíš podlouhlou, což mě znepokojuje. Dobrý bože, je celkem špičatá. Jako ti *Šišouni z New Yorku*, když jsem byl malý. „Je její... hlava v pořádku? Je celkem špičatá...“

„Cože?“ Nina vyštěkne. „Co je s ní?“

„Nic, já jen...“ Sakra. Proč jsem to dopřic řekl nahlas?

Lars ke mně přijde, vytrhne mi miminko z náruče a zamračí se na mě. „Je naprosto normální, že se hlava při porodu trochu rozplácne. Není žádný důvod k obavám.“

Evi obratně přikryje Eugenieinu kuželovitou hlavu malou vlněnou čepičkou.

Skvělá práce, babi. Skryjte to znetvoření, než si toho někdo všimne.

3

Prošlé kafe a vratké židle

Tessa

Je pondělí osm hodin ráno. Spolu se šesti dalšími ospalými zaměstnanci jsem namačkaná v malé zasedací místnosti. Každý z nich chce ode mě zoufale získat exkluzivitu – fotku, citát, cokoliv – takže to v žádném případě není trapné. Děláním si legraci. Je to tak bizarní, jak si to jen dokážete představit. Nikdo z nich ve skutečnosti nepřijde a nechce po mně něco takového, protože Hazel Nettlebottomová, naše šéfredaktorka, jim řekla, aby to nedělali. Všichni se ale na mě dívají, jako by se chystali jít na paleo dietu a já jsem poslední dortík ve výloze.

Nový stážista Tyler je ze všech nejhladovější, protože se zoufale snaží dostat na výplatní pásku. To on byl v pátek večer v nemocnici a čekal ráno před budovou, aby si mě vyfotil cestou do kanceláře. Xavierovi se naštěstí podařilo mu zablokovat výhled, když jsem šla od auta ke dveřím do haly. Probudila jsem se dnes totiž pozdě, takže jsem nebyla zrovna ve stavu „připravená nechat se fotit“.

ZKA, největší zpravodajský kanál v zemi, si najal slavného módního kritika Nigela Wooda a na základě jeho prvních dvou vystoupení v ranních zprávách se dá usoudit, že jeho jediným cílem je dělat si ze mě legraci. Zatím má za sebou naprosto povedený den díky tomu, jak jsem

se oblíkla na naše rande v horkovzdušném balóně. Prohlásil, že se v celém království oblékám ze všech nejnudněji, a položil světu otázku ohledně mé případné barvosleposti.

Hazel vtrhne do místnosti a za zády jí vlaje její dlouhý svetr. Stojí před bílou tabulí na konci místnosti a nesnesitelně pečlivě prochází počet prodaných výtisků a množství peněz z reklamy z minulého týdne. Netrvá mi dlouho, než se moje mysl začne toulat, jako to během téhle části porady vždycky dělá. Čísla jsou vlastně pořád stejná – hrozná. Sotva vyděláváme dost na to, abychom si vystačili. Žádný z reportérů nedokázal udělat to, co od nás každý týden Hazel žádá, což je najít svatý grál žurnalistiky: „sólokapra“.

Já pro ně mám jednoho parádního sólokapra. Odcházím. Jen musím přijít na to, kdy to oznámím. Pokud to bude příliš brzy, dostanu nálepku zlatokopky. Pokud příliš pozdě, budu vypadat jako blbka, která je příliš hloupá na to, aby si všimla, že ji odepsali. Značnou část víkendu jsem strávila zápasením s rozhodnutím, *kdy* odejít z práce. Mám-li být opravdu upřímná, trápí mě i fakt, že vůbec musím skončit, bez ohledu na to, co jsem Arturovi v nemocnici řekla.

Já vím, já vím, asi si říkáte: „Tesso, jednou z tebe bude královna. Kvůli čemu by ses sakra měla litovat?“ A máte pravdu. Jsem jedna z nejšťastnějších mrch na planetě a vím to. Věřte mi.

Ale (Vždycky se najde nějaké ale, že?) od svých čtrnácti let bylo jediné, co jsem kdy chtěla, stát se úspěšnou novinářkou. Čtyři roky jsem dřela na vejšce. Pak následovalo sedm let, kdy jsem se snažila prorazit. Utrpěla jsem několik vážných nezdarů. Jmenovitě Barrett Richfield, můj nevěrný, prolhaný šéf/přítel, který má v oblíbě vyhazovy. Ale vzdala jsem to snad? Ne. Otočila jsem se, přizpůsobila se

a pokračovala jsem ve snaze najít pravdu, protože když už nic jiného, jsem svému řemeslu oddaná.

No, ale asi bych měla dávat pozor. Hazel v jedné větě použila slova „životně důležité“ a „nezbytně nutné“. Ale je to tak rozptylující, vědět, že musím skončit. Jejda, nemyslím toho nechat, myslím tím *vyměnit* tohle za něco lepšího. A bude to lepší, ne? I když mám v celostátních zprávách svůj vlastní „hate klub“ a módního kritika?

Hmm... Zajímalo by mě, jestli by mi Artur mohl zařídít face time s Camillou. Měla desítky let na to, aby zjistila, jak se vypořádat s tím, že je značně nepopulární.

„Tesso. Tesso... haló,“ říká Hazel tím svým kanadským přízvukem. Vzhlednu a vidím, jak se na mě usmívá zpoza obrouček svých tyrkysových brýlí. Sakra. Zbytek lidí odchází a já nemám nejmenší tušení, co mám tenhle týden dělat. „Mohla by ses po přestávce zastavit u mě v kanceláři?“ „Ano, určitě.“

Přestávka mi uteče v rekordním čase a já se ocitám na lehce vratké kovové židli naproti jejímu stolu, zatímco ona dokončuje telefonát. Jakmile zavěsí, zastrčí si tužku za ucho a povzdechne si. „Takže, Tesso, myslím, že bychom si měli promluvit o tvém zdejším budoucím působení.“

Ach, kristepane, chystá se mě vyhodit? Víím, že musím skončit, ale prosím, ne *takhle*.

Můj obličej mě asi prozradil, protože Hazel zavrtí hlavou a usměje se. „Ne, ne. Nepropouštím tě, ale myslím si, že ti bude potřeba ze zřejmých důvodů najít jinou *rolí*.“

Najít mi jinou roli? Jako staré šatní skříni? „Dobrá. Myslela jsem na to samé. Chci říct, že víím, že nebudu schopna na veřejných akcích splynout s davem.“

„Ne, když tě na každém kroku následuje tenhle kus chlapa.“ Pohlédne na Xaviera skrze skleněnou stěnu. Ten sedí v hale a čte si časopis *More Muscles*. Začervená se, podívá se zpět na mě a řekne: „Napadlo mě, že by ses možná mohla přesunout k oznámením, nekrologům a korekcím.“

„Paráda, ano.“ Sakra. To je ve zpravodajském světě *obrovský* krok zpět. Taky to znamená, že tu budu každý pátek trčet přes půlnoc, než půjdeme do tisku. Chvilku si koušu nehet na palci a přemýšlím, co to bude znamenat pro můj osobní život.

Hazel si něco poznamenává do svého plánovače. „Dobře. Takže to máme vyřešené.“

Přikývnu a vím, že bych měla zmínit, že musím brzy skončit, ale nějak se prostě nedokážu přinutit, aby mi ta slova vyšla z pusy. Já prostě nejsem připravená „vyměnit“ tuhle část svého života.

4

Nechtěné následky pravé lásky

Artur

Zpráva pro Tessu: *Jak to dneska jde?*

Ona: *Jsem zahlcena korekturami. Ale jinak celkem fajn.*

Já: *Přijď dneska večer. Pomůžu ti zbavit se stresu.*

Ona: *Hmmm. To zní lákavě. V osm?*

Já: *Následuj stopu jelly babies vedoucí od předních dveří.*

Položím telefon na stůl, dívám se z okna a myslím na Tessu, která sedí v nějaké zatuchlé kanceláři za řekou. Dnes ráno jsem se s ní neprobudil v náruči ani jsem ji nemohl políbit u snídani. To jediné, co většinu dní zvládáme, je pár flirtovních esemesek až do pozdních večerních hodin, kdy se možná uvidíme. Ale většinou jen zvýšíme jejich frekvenci, po kterých následuje telefonování až do pozdních nočních hodin. Hovor končíme nechutně sladkým „zavěs první“, „ne, ty zavěs první“.

Musím začít řešit svatbu, abych se už nikdy nemusel probudit bez ní. Podívám se na další položku svého itineráře. Mám pětadvacet minut do odjezdu na oběd ve prospěch Společnosti svalové dystrofie. Mělo by to být tak akorát dost času, abych stihl naplánovat svatbu...

„Vincente, mohl bys na moment?“ řeknu do interkomu.

„Hned jsem tam, Vaše Výsosti.“

Naposledy se nadýchnu čerstvého vzduchu, když se otevrou dveře a dovnitř vejde můj asistent Vincent. Jeho zápach je dnes na maximu v „žebříčku smrdutosti“ od jedné do pěti, který jsem sám vymyslel. (Ale nemějte obavy, nikomu jinému jsem o tom neřekl. Nikdy bych ho nechtěl ztrapnit.) „Tessa a já jsme si o víkendu povídali a rádi bychom uspořádali svatbu už v květnu.“

Vincent otevře pouzdro na iPad a přikývne. „Výborně, Vaše Výsosti, nejkrásnější roční doba pro takovou příležitost. Tulipány budou stále v plném květu a počasí bude teplé. Můžeme si naplánovat schůzku... od zítřka za dva týdny s poradními členy, stejně jako s vedoucím vysílání v ZKA, abychom mohli začít.“ Chvilí ťuká do obrazovky.

„Myslím, že si teď prostě vybereme datum a pak necháme ostatní, aby se přizpůsobili.“

„Ale princí Arture, takhle se to nedělá. Jsou do toho zapojeny doslova stovky zúčastněných stran. My dva nemůžeme svatbu jednoduše *zamluvit*.“

„Proč ne? Termíny důležitých událostí stanovujeme pořad. Nikdo si nestěžuje.“

„Můžeme to zkusit, Vaše Výsosti, ale možná budeme muset být poněkud flexibilní, až to se všemi zkonzultujeme.“

„Fajn, ale tak či onak jen o pár dní. Čím dříve ta svatba bude, tím lépe.“

„Jistě. Květen 2019, nebo květen 2020?“

„Květen 2018.“

Vzhledne ke mně a obočí se mu svraští. „Tím myslíte za šest měsíců?“

„Ano.“

„To nepůjde.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Královská svatba***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.